

Pelle Hvenegaard
Bare stik ham en
336 sider
Politikens Forlag

Pelle skriver rigtig, rigtig fint. Man skal lige lære stilen at kende. Hverdagsagtig, ingen høj litteratur, intet overflødigt. Det skal man indstille sig på. Og SÅ er den hjemme.

Vi taler om små, korte historier, skildringer, noveller fra Pelles eget liv, som er blevet omsat til det, han nu drømmer om: Forfatterens værksted.

Det gør han godt. Rørende, smukt. Mange steder som taget direkte ud af vores egen tilværelse. Små episoder hvor ydmyghed hjælper. Hvor menneskeligheden tager over. Eller hvor kærligheden til en døende altså står langt over det at kunne sove hjemme i egen seng, frisk og veludhvilet til næste dags heftige arbejdsprogram. Eller hvor øje for øje altså rent faktisk hjælper. Samtidig med at Pelle fortæller han har lyst til at fortsætte morfaderens mål og målsætning om at være et godt menneske. Og nyd forsigtigheden og ydmygheden når Pelle som scenevant købehavner stikker fingeren i jorden blandt jyder og kommer længere på et autoværksted for en hundredekroneseddel end en over-Karl-Smart, der vist tror, han er noget. Vi kommer omkring mange følelser og nuancer i det alment menneskelige. Det er en sund bog at læse. Og en bog der legaliserer mange af de tanker vi som læsere render rundt med. Tabuer og længsler. Ja, bare det at være menneske.

Vi kommer en tur omkring Afrika, hvor der mildest talt bliver udkæmpet styrkeprøve mellem grænsevagter og Pelles rejseledsager. Og hvor de ikke kan komme over en ny, interimistisk bro, før den er blevet officielt indviet af en minister. Vi er vidne til, at rejsekammertaterne bliver røvet af alle steder i San Fransisco efter en længere tur i Mellemerika. Vi er med Pelle som plejer i De Gamles By i København, og vi er med på et stjernenykket filmset i Hollywood, hvor Pelle bogstaveligt talt er ved at kunne få det yderste af en lillefinger med i en Tom Hans-film. Her blot.

Bogen kan læses i et hug eller bid for bid med nogle få sider af gangen, som giver os indblik i mange, forskellige miljøer og håndtering af situationer, så man nærmest føler, man er med på sidelinjen. Og så er der en grinern episode, en af mange, hvor Pelle symbolsk på en tallerken til en familiefest samler de horn ind, folk nu har på hinanden, idet han mener, det er rart nok at få elefanten på bordet.

En energibombe af en bog med en flot ydmyg og selvironisk tilgang til alting.